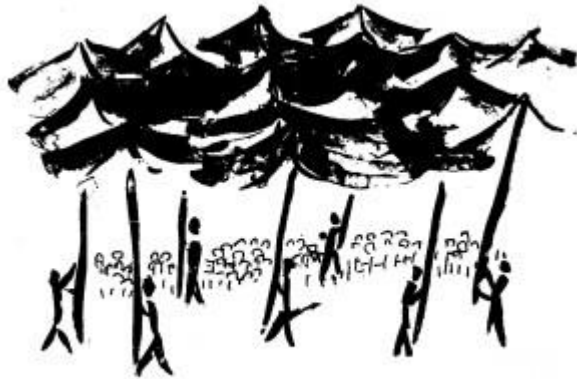

LOOFHUTTENFEEST

(een verhaal door Ignace Demaerel, 1999)

Todah reed met de bus van school naar huis. Bij de halte stapte hij uit en slenterde met zijn boekentas langs de straten van Jeruzalem. Het was warm en stoffig. De school was nog maar enkele weken opnieuw begonnen, en hij had er eigenlijk al geen zin meer in. Het was een hele nieuwe school, want Todahs moeder was tijdens de vakantie verhuisd naar de grote stad Jeruzalem. Het was een rotvakantie geweest, want Todahs vader was weggegaan in grote ruzie. De nieuwe meester in de vijfde klas viel wat tegen. Er waren veel te veel kinderen in de klas en de meester had geen tijd voor elk van hen. Hij was altijd opgejaagd en riep tegen iedereen. Ook de nieuwe jongens en meisjes in de klas deden vaak vervelend. Sommige van hen hadden een heel rijke papa en mama, en ze stoeften met hun dure boekentas of jas of computerspelletjes. Todah had ook wel een computerspelletje, maar veel kleiner, en ze hadden hem zitten uitlachen. Maar er waren ook arme kinderen in de klas, Palestijnse of Arabische, die met gescheurde kleren kwamen of op blote voeten.

Thuisgekomen zei Todahs moeder: "Todah, kom eens hier". "Oh nee", dacht Todah, want aan de toon van haar stem hoorde hij al dat het was om een karweitje te doen voor haar. En zeker nu had Todah daar helemaal geen zin in, na zo'n rotdag. Hij deed alsof hij haar niet hoorde. "Todah!", nu klonk de stem van moeder heel ernstig, en Todah wist dat hij nu maar beter snel kon komen, of er kwam alleen maar narigheid van.

Maar moeders stem bleef rustig. "Todah, jongen, je zou voor mij takken moeten gaan halen in het bosje tegenover het veld". "Takken, waarom? Oh, het is kokend heet, en ik ben bijna dood van de moeheid. Waarvoor hebben we nu takken nodig? We gaan toch geen vuurtje branden met dit hete weer!? Alstublieft, moeder. Ik was net van zin mijn huiswerk te gaan maken, want ik moet zeker 100 oefeningen maken voor school". Todah overdreef een heel klein beetje, want hij moest maar één kleine oefening maken. Maar hij wou op zijn kamer met zijn computerspelletje spelen.

Maar moeder kende haar zoon door en door, en zei: "Todah, laat me toch eerst eens uitspreken vóór je begint met mopperen. Die takken dienen om een soeka te bouwen achter de esrong-boom in de tuin."

"Een wat achter de wat? En wie, wanneer, waarom, waarmee, waarvoor...?" vroeg Todah verbaasd. Moeder moest lachen om zijn gezicht. "Een soeka is een hutje dat wij bouwen in onze tuin, of op het terras of soms op het dak. We gaan daar zeven dagen in slapen."

"Waar is dat nu voor nodig? Het is toch geen vakantie meer? Kamperen is toch gedaan. Of is het om indiaantje te spelen?"

Moeder moest weeral lachen met de spontane uitbarstingen van Todah. "Ja, misschien gaan wij toch wel een beetje kamperen en indiaantje spelen", zei ze met een geheimzinnige glimlach om haar mond. Maar Todahs slechte humeur

was niet zo gemakkelijk weg te krijgen. "Och, ik heb gewoon nergens zin in", sputterde hij tegen. "En je hebt me nog niet gezegd waarvoor dat dient". "Ah nee, jij laat me weer niet uitspreken. Kijk, het is een heel lang verhaal, en dat staat in de bijbel. Je weet dat wij Joden zijn, Israëlieten, van het volk van God. En hééééél lang geleden, méér dan 3000 jaar geleden, waren onze voorouders slaven in Egypte. Ze moesten daar heel hard werken, en zweten en zwoegen. En toen heeft God véél wonderen gedaan om hen te bevrijden, en ze zijn toen door de Rode Zee getrokken. En God leidde hen door de woestijn. En je weet, dat was een heel moeilijke tijd. Er was weinig eten en drinken. Het was er overdag heel heet, en 's nachts heel koud. En er waren ook vijanden en rovers. En onze voorvaders sliepen er in tenten. Dit alles heeft 40 jaren geduurd, tot ze eindelijk in het beloofde land kwamen, het land waar wij nu wonen. Toen zei Mozes tegen hen dat ze elk jaar het loofhuttenfeest moesten vieren, en zeven dagen in een hut van takken slapen."

"Maar mama, Mozes is toch al lang dood! Wat heb ik daar nu mee te maken? Moet ik nu gestraft worden? Ik kan er toch ook niets aan doen dat ze toen in tenten moesten slapen?"

"Nee, jongen, wij hebben daar wel mee te maken. Onze voorouders hebben veel afgezien opdat wij het nu goed zouden hebben. Als zij dat niet gedaan hadden, was jij nu misschien nog altijd een slaafje in Egypte geweest. Maar nu leef je in een vrij land, en mag je vrij naar school gaan om slim te worden en later een fijn en gelukkig leven op te bouwen."

"Maar waarom moeten wij dan zeven dagen in een hut slapen terwijl we nu in een mooi huis wonen met zachte bedden en een donzen dekbed?"

"Dat is om dat niet te vergeten. Zo voelen we wat het is om in een hut te moeten leven. Maar weet je, jij mag met de grote bijl takken gaan kappen, en met touwen aan elkaar knopen tot je een hut hebt".

Plots was Todah wel geïnteresseerd: hij mocht de grote bijl vasthouden. Toen voelde hij zich ineens wel wat groter worden. Ja, misschien misschien zou zijn mopperbui wel overwaaien.

Na enkele uren had Todah iets aan elkaar geknoopt wat op een hut leek. Heel erg sterk was het niet, maar dat hoefde ook niet. Toch was hij wat teleurgesteld als hij naar zijn hut keek: "Overal zitten gaten in. Ik krijg die openingen nooit toe. Als het regent, regent het met bakken binnen", mopperde hij en gooide zijn bijl kwaad op de grond.

"Maar dat is juist de bedoeling!", zei zijn mama toen ze kwam kijken. "Dat was in de woestijn ook zo. We moeten juist voelen wat het is om in moeilijke omstandigheden te leven. Maar je moet de hut ook nog versieren met een loelav. Want het is tenslotte toch een feest." Moeder legde uit wat een loelav was: een palmtak met 3 mirretakjes, 2 wilgetakken en een vrucht van esrong-boom, een soort citroen. "Dit doen we om God te bedanken voor een goede oogst", zei moeder.

's Avonds kwam dan het grote moment van slapen gaan. Todah had nog veel zitten klagen en mopperen en proberen of hij toch niet in zijn zachte bed mocht slapen. Het was wel een beetje avontuur in zo'n hut slapen, maar dan kon hij niet meer stiekem met zijn computerspelletje spelen zoals hij op zijn kamer nog wel eens deed. Eindelijk lag hij op een dun matje in zijn hut. Oeh, wat raar. Eerst had hij nog zo warm, en gooide zijn deken van zich af. Maar toen kwamen de muggen, en hij sloeg het weer over zich heen. Toen lag hij ongemakkelijk op zijn rug, draaide naar zijn ene zij en de andere zij, en op zijn buik. Maar niets lag echt goed. Toen later op de avond, toen hij eindelijk bijna indommelde, werd hij wakker van het geblaf van de hond van de burens. Toen kwam er een fellere wind

opsteken, en had hij het frisjes. En hij hoorde nog van die rare geluiden in de struiken. Wat was dat? Een wild beest? Hij voelde zich niets op zijn gemak, en de nacht was al over de helft toen hij eindelijk in slaap viel.

De volgende morgen kwam Todah met kleine oogjes aan de ontbijttafel. "Oh, wat een ellende. Ik heb overal pijn. Ik ben overal stijf. Ik zit onder de muggenbeten, en ik heb de hele nacht gedroomd van akelige schorpioenen." Oh, wat kon Todah heerlijk overdrijven. "Hou maar vol, de eerste nacht is de ergste. De volgende zullen wel beter gaan", troostte zijn moeder hem. "Trouwens, in de woestijn van onze voorouders waren échte schorpioenen en slangen", lachte ze.

De volgende nacht ging inderdaad al beter. Todah was zo moe dat hij al snel in slaap viel. Maar midden in de nacht begon het zachtjes te regenen. Toen Todah wakker schoot, voelde hij dat zijn slaapzak helemaal doornat was. Bah, wat ellendig. De rest van de nacht sliep hij niet meer, en hij was blij dat de zon opkwam.

"Jaja", zei zijn moeder weer aan het ontbijt, "wees maar blij dat het maar zachtjes geregend heeft en niet geönweerd." Maar Todah kon er helemaal niet mee lachen.

De derde nacht lag hij daar boos te zijn, en hij wenste dat Mozes nooit geleefd had. Maar hij viel al na een paar minuten in slaap. De volgende morgen voelde hij zich al stukken beter. Allee, het was wel te overleven, dat slapen in een hut.

Die dag ging hij op school aan zijn vrienden vertellen dat hij in een loofhut geslapen had. Sommige andere Joodse jongens hadden dat ook gedaan, en ze waren nu straffe verhalen aan het opdissen over welke wilde dieren ze 's nachts allemaal hadden moeten verjagen. Maar er stond ook een Arabische jongen in de groep, Abdullah. En toen alle anderen hun verhaal hadden verteld over hoe dapper ze wel waren, zei Abdullah gewoon: "Och, wij slapen thuis altijd buiten in een tent. Dat is toch heel gewoon. Mijn drie neefjes hebben zelfs dat niet. Zij moeten slapen onder een boom of in een kartonnen doos. Vorig jaar is hun broertje gestorven van een keelontsteking. Ze hadden geen geld om een dokter te betalen." Todah werd er helemaal stil van. Hij wist wel dat Abdullah arm was. Soms had hij 's middags zelfs geen boterhammen mee op school. Maar dat Abdullah elke nacht buiten moest slapen, dat was toch erger dan hij dacht. En dat verhaal van zijn neefjes...

Die vierde avond lag Todah in zijn loofhut nog een hele tijd na te denken. Wat zou het zijn als hij elke nacht moest leven zoals Abdullah? Elke nacht buiten, in de kou en de wind? Dat was toch ook Abdullah's eigen schuld niet. Vroeger had Todah altijd gekeken naar de rijke jongens van zijn klas, die duur speelgoed en dure klederen hadden, en toen vond hij zichzelf maar arm en heel gewoon. Maar als hij aan Abdullah dacht, besepte hij dat hij eigenlijk toch ook wel rijk was. En met die gedachte viel hij in slaap.

De vijfde avond was het heerlijk weer: een zachte, warme wind ritselde door de takken en bladeren. De bloesems van de bomen geurden heel zoet en bedwelmend. Je kon zo de natuur ruiken. En je kon door het dak heen de sterren zien fonkelen. Hé, dat was bijzonder. Todah had nog nooit zo lang naar de sterren gekeken. En hoe langer hij keek, hoe meer hij er zag. En ze fonkelden en knipoogden naar hem. En hij voelde zich blij worden van binnen: vroeger had hij die mooie dingen nooit gezien. En er begon een gedachte in hem op te borrelen: als er een God bestaat, zou die ook zo machtig zijn, en naar mij knipogen? Todah durfde het bijna niet te geloven: zo'n grote God, die naar mij lacht?

De zesde avond ging Todah al vroeg slapen: hij wou extra lang kunnen kijken naar de sterren, en zijn gedachten van gisteren voortzetten. Want daar

had hij vroeger nooit bij stilgestaan. Dit is toch bijna te mooi om waar te zijn: de God die de hemel en de aarde geschapen heeft, zou die naar mij zitten te kijken? En toen hoorde hij vlakbij een vogel fluiten, zo mooi als hij nog nooit gehoord had. Zo zuiver, zo helder, zo fijn... "Vreemd dat ik dat vroeger nooit gehoord heb. Was ik dan zo doof? En zo blind? Het is net of mijn ogen en oren open gaan voor een heel nieuwe wereld. Waw God, dat heb jij mooi gemaakt." En vóór hij het wist, had hij een klein gebedje uitgesproken. Het eerste gebed van zijn leven. Het was heel klein, maar kwam recht uit zijn hart. En hij voelde Gods liefde op hem rusten.

De zevende en laatste nacht had Todah er eigenlijk een beetje spijt van dat het al bijna gedaan was. Hij voelde zich een ander mens. Hij had een nieuwe wereld ontdekt. En het was vreemd, maar de computerspelletjes interesseerden hem plots niet meer.

En zijn mama vertelde dat ook de Israëlieten in de woestijn wel een moeilijke tijd hadden gehad, maar ook veel wonderen hadden mogen zien van Gods bescherming. Ze leefden dicht bij de natuur en dicht bij God.

En toen zei Todah plots: "Mama, bedankt dat wij in een huis mogen wonen, dat wij een dak boven ons hoofd mogen hebben en elke dag eten hebben. Vroeger vond ik dat allemaal zo gewoon, maar nu ben ik daar echt blij om. Zeker als ik aan Abdullah moet denken." En Todahs moeder voelde zich ook blij van binnen. "Bedank God maar dat wij al die dingen mogen hebben. Weet je, mijn zoon, ik ben zo blij dat je al die dingen inziet. Want dan word je veel gelukkiger met veel minder dingen. En ook ben ik blij, want jouw naam begint waarheid te worden." "Hoe bedoel je?", vroeg Todah verbaasd. "Wel, jouw naam "Todah" betekent "dankbaar". We hebben je zo genoemd omdat we God zo dankbaar waren dat wij een kindje kregen. En ik bid ook al vele jaren dat jij een dankbare jongen mag worden. Want dankbare jongens zijn veel gelukkiger."

De volgende nacht, als Todah weer gewoon in zijn bed binnen lag, miste hij die prachtige sterrenhemel en het gefluit van de vogels, en het geritsel van de bladeren, en die bijzondere aanwezigheid van God. Maar volgend jaar zou hij zeker opnieuw loofhuttenfeest vieren. Zeker weten! Dat wou hij niet meer missen!

